

SADRŽAJ

PREDGOVOR	5
1. MODEL VARIJANTI	7
Šum jutarnjih zvezda	8
Čuvareva zagonetka	14
Rezime	35
2. KLATNA	36
Destruktivna klatna	37
Bitka klatana	43
Niti marioneta	47
Dobijate ono što ne želite	52
Eliminisanje klatna	54
Gašenje klatna	59
Prosta rešenja za složene probleme	64
Stanje vakuuma	67
Rezime	69
3. TALAS USPEHA	70
Antipod klatna	71
Bumerang	74
Emitovanje	77
Magijski rituali	82
Rezime	84
4. RAVNOTEŽA	85
Višak potencijala	86
Nezadovoljstvo i osuda	92

Odnosi zavisnosti	97
Idealizacija i precenjivanje	100
Prezir i sujeta.	105
Osećaj nadmoći i inferiornosti	108
Želja „imati i nemati“	112
Osećaj krivice	116
Novac	123
Savršenstvo	126
Osećaj važnosti	129
Od borbe ka ravnoteži	133
Rezime	139
5. INDUKOVANI PRELAZAK	141
Smena generacija	142
Vrtlog klatna	148
Nesreće	150
Rat	153
Nezaposlenost	155
Epidemija	156
Panika	159
Siromaštvo	160
Rezime	166
6. TOK VARIJANTI	167
Informaciono polje	168
Znanja niotkuda	171
Molilac, Uvređeni i Ratnik	176
Kretanje u skladu s tokom.	180
Putokazi	186
Olabavite situaciju	194
Rezime	201
Autor o sebi...	203

Predgovor

Dragi čitaoče,

Vi, kao i svi drugi ljudi, svakako želite da živite komforno, u blagostanju, bez bolesti i stresova. Međutim, život se drugačije odvija i bacaka vas kao papirnati brodić u uzburkanoj bujici. U potrazi za srećom isprobali ste već veliki broj poznatih metoda. Da li ste uspjeli da dobijete ono što želite u okvirima tradicionalnog pogleda na svet?

U ovoj knjizi će biti reči o vrlo čudnim i neobičnim stvarima. One će vas toliko šokirati da ćete teško moći da poverujete u njih. Ali vaša vera i nije potrebna. U ovoj knjizi vam se navode metodi pomoću kojih možete sve sami da proverite. A tada će se i srušiti vaš dosadašnji pogled na svet.

Transurfing je moćna tehnika koja vam, sa uobičajene tačke gledišta, daje sposobnost da činite nemoguće, tj. da upravljate sudbinom onako kako vi želite. Međutim, u njemu neće biti sadržana nikakva čuda. Naprotiv, očekuje vas nešto mnogo više. Predstoji vam da se uverite u to kako je nepoznata stvarnost daleko čudesnija od bilo kakve mistike.

Postoji veliki broj knjiga koje uče o tome kako postići uspeh, kako biti bogat, srećan. Perspektive su primamljive jer nema onog koji to ne želi. Međutim, kad otvorimo jednu od takvih knjiga, u njima se nalaze neke vežbe, meditacije, rad na sebi. Odmah nas obuzme seta. Život je ionako neprestani ispit, a ponovo nam se nudi da se napregnemo i da nešto cedimo iz sebe.

Uveravaju vas da ste nesavršeni i da se zbog toga morate promeniti, jer u suprotnom nemate čemu da se nadate. Možda niste sasvim zadovoljni sobom, ali, u dubini duše, uopšte ne želite da se menjate. I to je ispravno. Ne verujte nikome ko

vam kaže da ste nesavršeni. Ko može da zna kakav bi neko trebalo da bude? Nije potrebno menjati sebe. Rešenje se uopšte ne nalazi tamo gde ga vi tražite.

Nećemo se baviti vežbama, meditacijama i samoispitivanjima. Transurfing nije nov metod samousavršavanja, već principijelno drugačiji način razmišljanja i delovanja s ciljem da dostignete ono što želite. Ne da tome težite, već da ga dobijete. I da ne menjate sebe, već da se vratite sebi.

Svi mi u životu mnogo grešimo, a zatim maštamo o tome kako bi bilo sjajno da se vratimo u prošlost i sve ispravimo. Ne obećavam vam „rezervisanu kartu za detinjstvo“, ali greške se mogu ispraviti, pri čemu će to ličiti na povratak u prošlost. Čak će to najverovatnije i biti „napred u prošlost“. Smisao ovih reči će vam biti jasan tek na kraju knjige. Nigde niste mogli da čujete ili pročitate o onome što nameravam da vam saopštim. Zato, pripremite se za iznenađenja, koliko neverovatna toliko i prijatna.

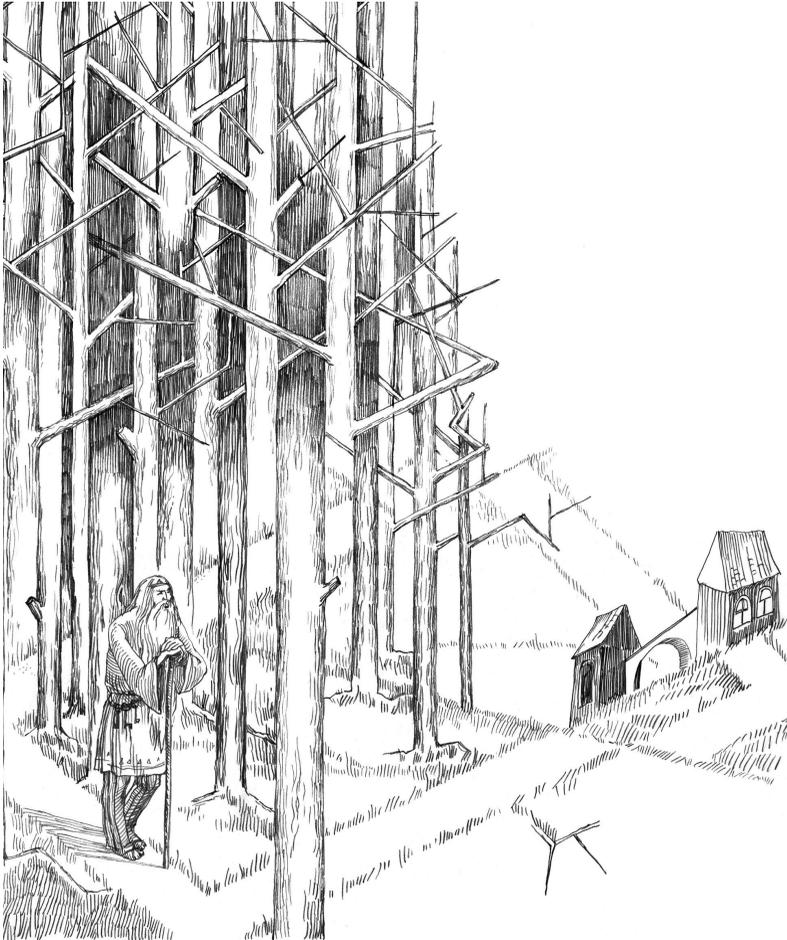
1.

Model varijanti

Snovi se ne ostvaruju

U ovom poglavlju je predstavljen teorijski uvod u *Transurfing*. Konceptualna osnova *Transurfinga* je model varijanti, odnosno fundamentalno nov pogled na uređenje sveta. Čovek ne zna da nije potrebno ničemu da teži, već mu ono što želi samo pristize.

Kako je tako nešto moguće?

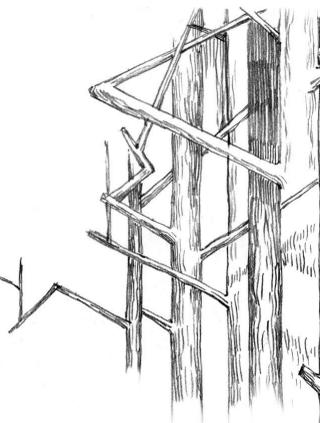

Šum jutarnjih zvezda

Probudio me je lavež psa iz susedstva. Mrski stvor me stalno budi. Kako ga mrzim! Zašto moraju da me bude zvuci koje proizvodi ta odvratna žgadija? Moram da izađem u šetnju, da se smirim i nekako potisnem jaku želju da zapalim susedovu kuću. Kakav pas, takav i gazda. U mom životu vazda gmižu neki gadovi i trude se da me dotuku. Nervozno se oblačim. Ponovo sam negde zaturio papuče. Gde ste, podli izrodi? Kad vas pronađem, baciću vas u smeće!

Napolju je maglovito i vlažno. Koračao sam klizavom stazom kroz mračnu Šumu. Lišće je skoro potpuno otpalo i ogolilo siva stabla polumrtvog drveća. Zašto živim usred ove mračne močvare? Vadim cigaretu. Ne puši mi se, ali stara navika mi govori da treba. Treba? Otkad je to cigareta za mene postala obavezna? Da, prilično je odvratno pušiti ujutro, na prazan želudac. U veselom društvu je cigareta nekada pričinjavala zadovoljstvo, bila neki simbol mode, slobode i stila. Ali, proslava se završila i nastupila je kišna i siva svakodnevnica prepuna lokvi blatnjavih problema. I svaki problem nekoliko puta prežvakavaš s cigaretom u ustima, govoreći sebi: ispušiću cigaretu, udahnuti i opet zaroniti u ovu odvratnu rutinu.

Dim cigarete mi je ušao u oči i na minut sam ih prekrio rukama kao uvređeno dete. Kako mi je sve dosadilo. I tog trenutka, bukvalno kao potvrda moje misli, savijena grana breze me je podlo udarila po licu. Đubre! U besu sam slomio

granu i zavitlao je daleko. Zakačila se na neko drvo, ljuljajući i poskakujući poput klovna, kao da demonstrira svu svoju nemoć da bilo šta promenim na ovom svetu. Potišteno sam se uputio dalje.

Svaki put kad sam pokušavao da se borim sa svetom, on je isprva popuštao, dajući mi nadu, a potom bi me dobro raspalio po nosu. Jedino u filmu junaci idu ka cilju, rušeći sve pred sobom. U stvarnosti je drugačije. Život je sličan ruletu. U početku dobiješ jednom, dvaput, triput. Umišljaš da si pobednik i već ti se čini da ti je ceo svet u džepu, ali na kraju uvek ostaneš gubitnik. Ti si samo praznična guska, koju tove da bi je potom ispekli i pojeli uz zvuke vesele muzike i smeha. Pogrešio si, nije tvoj praznik. Pogrešio si...

Batrgajući se u tim mračnim mislima, stigao sam do obale mora. Talasići su zlobno grizli peščanu obalu. More je na mene neprijateljski usmeravalo vlažnu hladnoću. Pozamašni galebovi su lenjo hodali obalom i kljucali neku trulež. U očima im je bila hladna i crna praznina. U njima kao da se odražavao svet oko mene – bile su isto tako hladne i neprijateljske.

Neki beskućnik je sakupljao prazne flaše na obali. Gubi se odavde, kretenu prljavi, želim da budem sam! Ne. Izgleda da se uputio baš ka meni – sigurno s namerom da nešto iskamči. Bolje da pođem kući. Nigde nema mira. Kako sam umoran. Taj umor me uvek prati, čak i kad se odmaram. Živim, a kao da robijam zatvorsku kaznu. Deluje mi da se uskoro sve mora promeniti, da će početi nova etapa i da ću onda biti drugačiji – moći ću da se radujem životu. Ali sve je to daleka budućnost. Za sada je moj život tužna robija. Čekam, ali budućnost ipak ne stiže. Sada ću, kao i obično, pojesti bezukusan doručak i krenuti na svoj dosadni posao, gde ću ponovo iz sebe istiskivati rezultate koji su potrebni nekom drugom, ali ne i meni. Još jedan dan napornog i besmislenog života...

Probudio me je šum jutarnjih zvezda. Kakav sam to melanholičan san sanjao? Kao da mi se vratio delić prethodnog života. Dobro je da je sve bio samo san. Sa olakšanjem sam se protegnuo, kao što radi moj mačor. Evo ga, lenčuga, leži, razvlači se i samo ušima pokazuje da je svestan mog prisustva. Diži se, brkata njuško! Hoćeš li sa mnom u šetnju? Naručio sam sunčan dan i uputio se ka moru.

Staza je vodila kroz šumu i šum jutarnjih zvezda se postepeno razlegao u višeglasni hor ptičjeg sveta. Naročito se tamo u grmlju neko trudio: „Hrana! Hrana! „Oh, evo ga, nesrećnik. Mala pernata loptice, kako ti uopšte uspeva da tako glasno vrištiš? Začuđujuće, nikad mi nije palo na pamet da ptice imaju potpuno različite glasove, ali nijedan od njih nije u neskladu sa horom, pa uvek nastaje tako harmonična simfonija, koju ne može da odsvira nijedan orkestar virtuoz.

Sunčevi zraci su se probijali između krošnji drveća. To magično pozadinsko osvetljenje je oživelo prostornu dubinu i bogatstvo boja, pretvarajući šumu u čudesni hologram. Staza me je bezbedno odvela do mora. Smaragdni talasi su se došaptavali s toplim vetrom. Obala je izgledala beskrajna i pusta, ali ja sam se osećao prijatno i spokojno, kao da je ovaj prenaseljeni svet samo za mene odvojio usamljeni kutak. Neki misle da je okolno prostranstvo iluzija koju sami stvaramo. Ali ne, nemam toliko samopouzdanja da bih tvrdio da je sva ova lepota samo plod moje percepcije.

Još uvek pod teškim utiscima posle sna, prisećao sam se svog prethodnog života, koji je, zapravo, bio tako tužan i beznadežan. Vrlo često, kao i mnogi drugi, pokušavao sam da od sveta tražim ono što mi on navodno duguje. Međutim, svet mi je uzvrćao okretanjem leđa. Savetnici, koji su mudrost stekli iskustvom, govorili su mi da se svet neće predati, već da ga treba osvojiti. Stoga sam pokušao da se borim s njim, ali nisam ništa postigao, već sam iscrpeo svoje snage. Savetnici su i tad imali spreman odgovor za mene: ti si loš. Prvo se promeni, a

zatim traži nešto od sveta. Pokušao sam da se borim sa sobom, ali ispostavilo se da je to još teže.

Međutim, jednom sam sanjao kako sam se obreo u rezervatu prirode. Okruživala me je neopisiva lepota. Koračao sam i divio se svoj toj veličanstvenosti. Uto se pojavio ljutiti starac sede brade. Shvatio sam da je on bio Čuvar rezervata. Čuteći je motrio na mene. Krenuo sam prema njemu i samo što sam otvorio usta da nešto kažem, grubo me je prekinuo. Ledenim glasom mi je rekao da ništa ne želi da sluša, te kako je već umoran od hirovitih i nezajažljivih posetilaca koji su vazda nezadovoljni i koji stalno nešto zahtevaju. Preglasni su i iza sebe ostavljaju gomile smeća. S razumevanjem sam klimnuo glavom i uputio se dalje.

Prelepa priroda rezervata me je prosto ošamutila. Zašto nikada ranije nisam posetio ovo mesto? Kao opčinjen sam hodao bez određenog cilja i zurio na sve strane. Savršenstvo prirode koja me je okruživala bilo je nemoguće dostojno izraziti bilo kakvim rečima. Zato mi je u glavi vladala neka zadivljujuća praznina.

Uskoro se preda mnom opet pojavio Čuvar. Grub izraz njegova lica je malo smekšao. Rukom mi je pokazao da ga pratim. Popeli smo se na vrh zelenog brega i preda mnom je pukao pogled na dolinu zapanjujuće lepote. Tamo se nalazilo neko naselje. Minijaturne kuće su bile ušušskane u zelenilo i cveće, kao da su bile ilustracija za neku čarobnu bajku. Ta slika bi mogla da se posmatra s nežnošću kad se ne bi osetilo da nekako nije

